

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **J. C.**, prechodne bytom M., zast. spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 44 250 029, so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01 Poprad, v mene ktorej koná JUDr. J. Beňo, PhD., advokát, proti žalovanému: **TATRAMAT - ohrievače vody, s.r.o.**, IČO: 36 473 871, so sídlom Hlavná 1, 058 01 Poprad, zast. spoločnosťou Bukovinský & Chlipala, s.r.o., IČO: 35 918 098, so sídlom Svätoplukova 30, 821 08 Bratislava, v mene ktorej koná JUDr. Martin Bukovinský, advokát a konateľ alebo JUDr. Ing. Miroslav Chlipala, PhD., advokát a konateľ, **o určenie neplatnosti výpovede**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17 C 98/2011, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. decembra 2013, sp. zn. 2 CoPr 7/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 83,89 € na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. J. Beňa advokáta, advokátska kancelária so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, Poprad, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 5. júna 2013 č.k. 17 C 98/2011-194 žalobu žalobcu o určenie neplatnosti výpovede zamietol po tom, čo bol jeho predchádzajúci rozsudok o určení, že výpoveď je neplatná, zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) z 19. decembra 2012, sp. zn. 18 CoPr 11/2012. Súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vykonal vo veci dokazovanie a dospel k záveru, že žalobe nemožno vyhovieť a uviedol, že „*pokiaľ v rozsudku z 8.2.2012 súd 1. stupňa za dôvod neplatnosti výpovede považoval nesplnenie*

tzv. ponukovej povinnosti a rozpor s § 74 Zákonníka práce účinného k 6.12.2010, po vykonanom dokazovaní a v súlade s názorom odvolacieho súdu dospel k názoru, že v prípade výpovede bola splnená aj zákonná podmienka v zmysle § 74 Zákonníka práce.“ Súd prvého stupňa konštatoval, že bola preukázaná skutočnosť, že výpoveď žalovaného daná žalobcovi bola riadne prerokovaná príslušným odborovým orgánom, že zo strany žalovaného došlo i k splneniu tzv. ponukovej povinnosti podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce a že žalovaný ako zamestnávateľ nemal možnosť žalobcu ďalej zamestnávať preto, že nedisponoval voľným pracovným miestom. V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že posudzovanie splnenia povinnosti zamestnávateľa ponuková povinnosť z dôvodu nadbytočnosti, musí byť skúmaná pred daním výpovede a pokiaľ vznikli nové pracovné miesta po daní výpovede, nemožno na túto skutočnosť relevantne prihliadať.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu uznesením zo 16. decembra 2013, sp. zn. 2 CoPr 7/2013, zrušil rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 17 C 98/2011-194 z dôvodu, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a jeho závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. V odôvodnení dovolaním napadnutého uznesenia odvolací súd konštatoval, že *„vzhľadom na počet zamestnancov a predmet činnosti žalovaného je zrejmé, že k pristúpeniu k organizačnej zmene a prípadnému riešeniu tejto organizačnej zmeny v podobe výpovede zamestnanca musí predchádzať dostatočná rekapitulácia a pasportizácia pracovných miest, ktoré sú u žalovaného k dispozícii. V tomto smere možno prisvedčiť žalobcovi, že postup žalovaného najmä s akcentom na pracovné miesto J. L., s ktorým žalovaný uzavrel pracovnú zmluvu dňa 26.1.2011, s najväčšou pravdepodobnosťou mohlo byť zrejmé, že toto miesto bude potrebné obsadiť novým zamestnancom, resp. tak ako to žalovaný aj odôvodnil v súvislosti s potrebou obsadiť miesto v chemickom laboratóriu doterajším majstrom výroby, ponúknuť toto pracovné miesto žalobcovi. Neobstojí obrana žalovaného v tom, že vzhľadom na vzdelanie, prax a odbornosť žalobcu nebolo iné miesto u žalovaného k dispozícii, keďže okolnosť týkajúca sa podpísania pracovnej zmluvy s J. L. ako majstrom výroby dňa 26.1.2011 je jednoznačná.“* Podľa názoru odvolacieho súdu výsledky doterajšieho dokazovania pred súdom prvého stupňa môžu predznamenávať na poukazovanú účelovosť konania žalovaného vo vzťahu k ponukovej povinnosti a pracovného zaradenia žalobcu na iné pracovné miesto u žalovaného. V odôvodnení dal za úlohu súdu prvého stupňa *„vysporiadať sa opätovne so zákonnými predpokladmi pre platnosť výpovede, a to predovšetkým s povinnosťou zamestnávateľa ponúknuť zamestnancovi pracovné miesto aj v inom pracovnom zaradení, príp. na iný kratší pracovný čas tak ako je to uvedené*

v Zákonníku práce. S touto okolnosťou je potrebné sa vysporiadať v širšom kontexte, tzn. Spoukazom aj na to, kedy sa zamestnávateľ dozvedel o potrebe obsadiť miesto majstra výroby, kto túto funkciu vykonával do uzavretia pracovnej zmluvy s J. L., ako bolo postupované s týmto pracovníkom, ktorý podľa tvrdenia žalovaného, mal nastúpiť do funkcie v chemických laboratóriách žalovaného, či išlo o novovytvorené miesto alebo išlo o miesto, ktoré bolo neobsadené. Zároveň opakovane súd prvého stupňa sa vyporiada aj s námietkou žalobcu, že u žalovaného vznikla aj funkcia riaditeľa výroby tepelných čerpadiel.“

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný a žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a zaviazal žalobcu k úhrade trov dovolacieho konania. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a ako dovolací dôvod uviedol, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa žalovaného je absurdné, aby odvolací súd svojim druhým uznesením pre svoj odlišný názor vyslovený v prvom uznesení, zrušil nové rozhodnutie súdu prvého stupňa, hoci sa súd prvého stupňa plne pridržiaval právneho názoru odvolacieho súdu v zmysle prvého uznesenia. Zároveň uviedol, že odvolací súd sa v druhom uznesení vôbec nezaobrá splnením ponukovej povinnosti žalovaným pred daním výpovede ako v prvom uznesení, a tiež opomína svoj právny názor vyslovený v prvom uznesení. Za odňatie možnosti pred súdom konať považoval žalovaný skutočnosť, že v prípade, kebyže aj pripustíme čiastočný názor odvolacieho súdu v druhom uznesení, je žalovaný toho názoru, že jednoznačne v zmysle ustanovení O.s.p. nemal odvolací súd nový rozsudok súdu prvého stupňa hneď zrušiť a vrátiť na nové rozhodnutie, ale mal v zmysle § 214 ods. 1 písm. a) O.s.p. obligatórne nariadiť pojednávanie, a na ňom keď už zopakovať alebo doplniť dokazovanie, čo však odvolací súd neurobil, čím mu odňal možnosť konať pred súdom, čím je podľa žalovaného daný dovolací dôvod podľa § 241 ods. 1 písm. a) O.s.p. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd vo svojom druhom uznesení nenavrhuje žiadne nové dôkazy vykonať, ale len sa vysporiadať s vykonanými dôkazmi, ale v širšom kontexte. V dovolaní žalovaný poukazuje na to, že odvolací súd vo svojom druhom zrušovacom uznesení vôbec nebral do úvahy uvedené skutkové a právnu argumentáciu žalovaného podporenú dôkazmi, teda keď vlastne nové skutočnosti tvrdené žalobcom prvýkrát až v odvolaní žalobcu pripustil ako relevantné na preskúmanie. Žalovaný súčasne argumentuje tým, že odvolací súd nesprávne a zavádzajúco v druhom uznesení uvádza, že prvostupňový súd sa má s námietkou žalobcu vysporiadať opakovane, nakoľko súd

prvého stupňa sa námietkou žalobcu, že u žalovaného vznikla aj funkcia riaditeľa výroby tepelných čerpadiel vôbec nezaoberal, keďže tieto nové skutočnosti a tvrdenia žalobca pred súdom prvého stupňa vôbec nenamietal. Žalovaný poukazuje tiež na to, že odvolací súd sa vo svojom druhom uznesení vôbec ani nevysporiadal s tvrdeniami a predloženými dôkazmi zo strany žalovaného. Žalovaný tak považuje konanie vedené na odvolacom súde za konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a je dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Podľa názoru žalovaného sa novovytvorenými skutočnosťami žalobcu nemal odvolací súd vôbec zaoberať, keďže nemohli byť dovolacím dôvodom. Žalovaný je toho názoru, že tým, že „*odvolací súd novo tvrdené skutočnosti žalobcom prvýkrát až v jeho odvolaní pripustil, avšak nenariadil pojednávanie vo veci podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a nedoplnil dokazovanie, odňal dovolateľovi možnosť konať pred ním, čím je daný dovolací dôvod podľa §237 písm. f/ O.s.p. (dovolateľ bol pre nesprávny právny názor odvolacieho súdu ohľadne podstatne j skutočnosti vylúčený z realizácie svojich procesných práv, čiže takýmto nesprávnym postupom mu bola odňatá v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. možnosť konať pred odvolacím súdom).*“ Zároveň uvádza, že nemohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania pred vydaním druhého zrušujúceho uznesenia.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť z dôvodu, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a taktiež nemožno zistiť dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 237 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ veta prvá, odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho

súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce a ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd, neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p. ale sa zaoberal aj otázkou či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení odvolací súd nezistil.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa odvolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia o existencii vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 221 ods. 1 O.s.p. ukladá odvolaciemu súdu povinnosť zrušiť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak zistí, že konanie na súde

prvého stupňa alebo jeho rozhodnutie trpí niektorou z väd v ňom taxatívne uvedených. Zrušenie ako spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu je teda obligatórne predpísané vždy, ak sa v konaní preukáže existencia takejto vady.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa s prihliadnutím na uplatnené odvolacie dôvody považoval odvolací súd závery súdu prvého stupňa na základe doterajšieho dokazovania za nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní a vykonané dokazovanie nebolo podľa odvolacieho súdu vykonané v potrebnom rozsahu. Ako ďalej má súd prvého stupňa postupovať odvolací súd uviedol v dôvodoch svojho rozhodnutia (viď str. 5 posledný odsek).

Pri zrušení rozhodnutia a následnom vrátení veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie je odvolací súd povinný vysloviť v odôvodnení svojho zrušovacieho uznesenia právny názor na danú vec, ktorý slúži súdu prvého stupňa na usmernenie jeho ďalšej činnosti. Vysloveným právnym názorom bez ohľadu na to, či je to vo vzťahu k chybám hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru je súd prvého stupňa viazaný (§ 226 O.s.p.). Pri viazanosti súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu je dvojinštančnosť súdneho konania zachovaná, pretože účastníci konania v pokračujúcom konaní (po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom) môžu uplatniť všetky svoje procesné práva, ktoré im Občiansky súdny poriadok priznáva, vrátane práv na využitie riadnych, prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom a preto zákonný postup nemôže mať za následok odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nezistil existenciu tejto vady ani v súvislosti s prejednávaním odvolania žalovaného odvolacím súdom bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa

§ 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že odvolací súd musí v prípade prejednávania odvolania týkajúceho sa veci samej, nariadiť pojednávanie, ak dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa opakuje alebo ak sám dokazovanie dopĺňa. Účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť účastníkom konania právo na spravodlivý proces, najmä umožniť im realizáciu práva vyplývajúceho z ustanovenia § 123 O.s.p., t.j. práva vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali.

V prejednávanej veci nejde o žiaden prípad taxatívne uvedený v ustanovení § 214 ods. 1 O.s.p. pre ktorý by odvolací súd mal povinnosť (zo zákona) nariadiť pojednávanie. V danom prípade odvolací súd neopakoval ani nedoplňal dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nešlo ani o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a naostatok nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Odvolací súd preto postupoval v súlade so zákonom keď prejednal odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Uvedený postup odvolacieho súdu preto nemohol mať za následok procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 213 ods. 3 OSP ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám. Ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Právnym predpisom, ktorý pri doterajšom rozhodovaní nebol použitý, je právny predpis, o ktorého výklad a použitie nežiadal v priebehu konania žiadny z účastníkov konania, spravidla sporu. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, ak odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej, t.j. je toho názoru, že skutkový stav zistený súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1) alebo po doplnení dokazovania odvolacím súdom treba subsumovať pod určitú právnu normu alebo súbor právnym noriem. Tento záver by mal spravidla viesť k zrušeniu

prvostupňového rozhodnutia a k tomu, aby sa z dôvodu zmeny právneho názoru doplnilo dokazovanie alebo vykonalo dokazovanie podľa hypotézy či sankcie tejto právnej normy alebo viacerých právnych noriem. V takom prípade odvolací súd nie je povinný plniť poučovaciu povinnosť inak než v písomnom vyhotovení uznesenia o zrušení prvostupňového rozhodnutia.

Ak súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav, odvolací súd mu môže vrátiť vec na doplnenie dokazovania. Ak odvolací súd vykoná doplnenie dokazovania prostredníctvom súdu prvého stupňa, súd prvého stupňa je v rámci vykonávania dôkazov viazaný pokynmi odvolacieho súdu.

Odvolací súd, ktorý v priebehu odvolacieho konania doplní dokazovanie bez toho, aby nariadil pojednávanie a účastníkom umožnil vyjadriť sa k týmto novým dôkazom, odníme mu možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. O takýto prípad však nejde, a preto takýmto postupom odvolacieho súdu nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ prejednal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa vo veci samej 16. decembra 2013 bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Postup odvolacieho súdu nemal za následok odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami.

So zreteľom na obsah dovolania žalovaného, ktorý uviedol, že v konaní došlo k inej vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je nutné v danom prípade zdôrazniť, že ak je dovolanie neprípustné, dovolací súd sa nemôže zaoberať vadami vychádzajúcimi z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako *mimoriadny* opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu

odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobcovi trovy dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby, a to vyjadrenie k dovolaniu žalovaného v sume 83,89 € (61,87 € + režijný paušál = 8,04 €, 20 % DPH = 13,98 €).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2015

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová